

BISERICA ȘI ȘCOALA.

Foaie bisericească școlastică, literară și economică.

Apare odată în săptămână: DUMINECA.

<p>PREȚUL ABONAMENTULUI. Pentru Austro-Ungaria: Pe un an 10 cor. — pe 1/2 an 5 cor. Pentru România și străinătate: Pe un an 14 fr. pe jumătate an 7 fr.</p>	<p>PREȚUL INSERTIUNILOR : Pentru publicațiunile de trei ori ce conțin cam 150 cuvinte 6 cor.; până la 200 cuvinte 8 cor.; și mai sus 10 cor. v. a.</p>	<p>Correspondențele să se adrezeze Redacțiunii „BISERICA și ȘCOALA“ Ear banii de prenumerațiune la TIPOGRAFIA DIECESANĂ în ARAD.</p>
--	--	---

Ecou la articolul „Chestiuni deschise.“

Preoțimea diecesană datorește cu cea mai sinceră mulțumită Cuvioșiei Sale dlui redactor al acestui organ, pentru viul interes ce-l are pentru soarta ei; interes, manifestat în chipul cel mai plausibil prin punerea în discuțiune a celor mai vitale chestiuni preoțești, în special pentru bunăvoința cu care n'a pregetat a îndigea și direcțiunea senătoasă, în care lucrând, putem să realizăm două lucruri de o arze-toare trebuință pentru noi și soarta alor nostri.

Urmând epistolei-învitări și usând de bunăvoința On. Redacțiunii, îmi iau și eu voie a-mi desfășura vederile mele în chestiunea fondului și a Reuniunii preoțești.

*

În privința fondului 'mi-am câștigat neclintita convingere, că acela numai atunci va îndeplini o misiune nobilă, de mare importanță pentru soarta preoțimei, *dacă îl prefacem în fond de ajutorare al văduvelor și orfanilor preoților.*

Două împrejurări sunt mai ales, cari m'au condus la această convingere: cea dintâiu e schimbarea favorabilă ce a produs-o ajutorul de stat în soarta preoțimei; ear a doua, asigurarea foarte slabă și problematică a viitorului văduvelor și orfanilor preoților.

Un preot dela o parohie mai slabă, dar bine cvalificat, beneflciază astăzi de un ajutor de stat circa de 4—700 cor.; o sumă, care îi vine de-a-gata, în contra unei chitanțe timbrate. Ear această sumă o are până când este în oficiu, deci toată viața sa. De cumva a devenit »deficient« are dreptul să-și ceară ajutor, capelan, pentru care încă se împărtășește de un nou ajutor. Ori-și-cum deci, are asigurată o existență destul de cinstită.

Întrebarea e, că oare fondul preoțesc în starea lui și cu venitele actuale, poate să tindă preoțimei noastre ajutorul și pensiunea egală ajutorului de stat! *Evident, că nu.* Și e sigur, că la alcătuirea nouelor statute ale fondului, la 1899, când deja chestiunea ajutorului de stat era finalizată, s'a ținut cont de această împrejurare, această *apare evident din faptul;* că în statutele pondul principal se pune pe ajutorarea văduvelor și a orfanilor.

E adevărat, că § 4 al statutelor accentuiază, că în primul rînd se ajutorează preoții »deficienți«; dar cine va cetî § 14, și va vedé, că între ce fel de condițiuni se tînde această ajutorare, își va ruga de sănătate și va zice: »fereste-mé Doamne să mă împărtășesc de ajutorul prevézut în § 14 al statutelor fondului preoțesc«. Asupra acestui § de altfel voiu reveni mai târziu.

În contrast cu aceasta, soarta văduvelor și a orfanilor e cât se poate de slab asigurată. Sau cine crede, că din ajutoare de 40—80 fl. va puté să existe o văduvă, să aibă ea măcar cele mai neînsemnate pretențiuni de viață?

Tocmai fiind preoțimea noastră astăzi în situațiune relativ destul de favorabilă, i-se impune de *datorință morală:* să se îngrijască de viitor, *să pună basă sigură de existență văduvelor și orfanilor săi.*

Ocașiune și mijloace are din belșug și nu este permis să le treacă pentru idei nerealisabile. E aci timpul, când preoții pe lângă că-și pot câștiga liniștea sufletească privitor la subsistența văduvelor și orfanilor lor, își mai pot contrade și binecuvântarea alor zeci de văduve și orfani, cari pe lângă dispoșițiile actuale ale statutelor sunt în cea mai deplorabilă stare.

Din însași tesa generală, că fondul trebuia schimbat în fond de ajutorare al văduvelor și orfanilor urmează, ca consecință naturală, *schimbarea radicală a statutelor fondului*. — Se impune însă această schimbare chiar și în cazul, că fondul și-ar păstra menirea sa de acum: *căci nu se pot tolera într'un statut defelul acesta latitudinile*, definițiile vagi în cari sunt foarte bogate statutele actuale; și cari tocmai în urma acestora nu pot avea titlu serios de existență. Asupra acestora voi anume să atrag atențiunea onoraților frați preoți.

§. 4. al statutelor definește scopul, menirea fondului astfel:

. . . »ajutorarea preoților . . . ajutorarea văduvelor și a orfanilor și anume în rîndul întei se ajută preoții deficienți. . .«

§. 14. vine apoi și stabilește forma, modalitatea ajutorării în chipul următor:

. . . »ear cvota de ajutorare se va măsura prin Consistorul concernent, după ascultarea protopopului tractual, totdeauna cu privire la venitele din parohie, la familie și la alte împrejurări ale deficientului.« Cu alte cuvinte după-ce în § 9 se fixează cu cifre suma cu care am să contribuim eu ani de-a rîndul la fond, §. 14 îmi pune în perspectivă un ajutor atât de problematic, că e dependent dela »alte împrejurări.« Contrastul între cifrele §-lui 9 și definițiunea vagă a ajutorului prevăzut în § 14 e prea isbitor. După-ce un lung șir de ani am plătit regulat cvota prescrisă, ajungînd »deficient« n'am nici un razim sigur, ci ajung cu familie cu tot în cea mai deplorabilă stare de nesiguranță; știu, că eventualul ajutor la care reflectez se măsură după cântărirea »altor împrejurări« de cari eu nici idee n'am ce pot fi. Căci, ce împrejurări pot să limiteze și să fixeze cvota mea atunci, când prin plățirea regulată a taxelor eu mi-am câștigat un *drept real*, un drept inalienabil la ajutor? E ușor de explicat, dacă pe lângă o *astfel* de reciprocitate între *taxe și ajutor*, între *datorințe și drepturi*, preoțimea nu se prea însuflețește pentru fond.

D'apoi e de crezut oare, ca vre-un preot în perspectiva unui *astfel* de ajutor să caute »din vină proprie« să devină »deficient?« Căci tot §. 14 mai prevede și faptul, că *numai acei preoți se vor împărtăși de bunătățile lui, „cari nu din vina lor au ajuns deficienți“*. — Eu cred, că dacă peste tot s'a aflat între frații preoți vre-unul, care să se fi ocupat cu idea de a deveni pe cale artificială »deficient«, în urma acestei definițiuni a trebuit să ajungă la convingerea, că această »deficiență« de loc — »nu se rentează.« — Astfel de definiții vage, astfel de latitudini uimitoare, sunt neobicinuite în chestiuni unde trebuie să se lucreze cu *Matematica*. Căci nu e just și loial, ca matematica să se

aplice numai când e vorba *cât să plătim*, ear nu și atunci, când e vorba *cât să căpătăm!*

§ 19 enunță baza stabilirii ajutorului astfel: »De basă se iau nu numai anii de serviciu, ci și răspunderea taxelor; astfel: anii, pentru cari participantul n'a răspuns taxele anuale până a fost în viață, nu se pot considera, ci ajutorul se va stabili numai în proporția anilor pentru cari a solvit taxele«. Nu înțeleg noima acestei dispozițiuni statutare; dar simt, că ea n'are loc într'un statut, *care trebuie să cuprindă principii bine fixate, hotărîte*. Chestiunea este: ori sunt toți preoții *ex offio* membri ai fondului, ori nu. Dacă sunt, atunci răspunderea regulată a taxelor e lucru consumat, de sine înțeles; ear statutele trebuie să cuprindă dispozițiuni preventive pentru încassarea regulată a taxelor; ear pentru cas de renitență dovedită: *dreptul retorsiunei față de membrul renitent*. Dar în situația de azi, când taxele restante ale fondului se încassează din congrua preoților, *mai e acest § și un anachronism*.

§ 23. Deși lucră cu cifre, nu e destul de precis. Dacă un preot moare după un serviciu d. e. de 8 ani, văduva și orfanii lui primesc ca escontentare ori tacelele plătite în decurs de 8 ani cu 8%; ori $\frac{1}{2}$ din suma maximală stabilită pentru cazul, că soțul ei ar fi servit 40 ani. La o parohie de cl. I. conform lit. a §. 18 suma maximală după un serviciu de 40 ani fl. 200; $\frac{1}{2} = 100$ fl. Lucru clar. Dar nu se spune precis, oare în cazul că văduvă cere ca escontentare taxele solvite în decurs de 8 ani, aceste taxe îi se restituie cu interesul intereselor, ori numai cu interesul simplu de 8? Pentru-că în cazul din urmă, ar primi numai fl. 86.40; nu se spune apoi în care cas se aplică una și în care cealaltă alternativă? Dar mai are §-ul acesta și alt cusur. Să punem cazul, că preotul moare după 5 ani și 1 lună de serviciu, deci a împlinit serviciul de 5 ani, dar nu cel de 10, după alternativa a doaua a §-lui 23. Văduvă lui primește ca escontentare *întocmai așa suma de 100 fi. ca și văduva preotului care a servit 9 anii și 11 luni și prin urmare n'a împlinit 10 ani de serviciu*. Cred, că e o prea mare ușurință a trece astfel peste aproape 5 ani de serviciu și nu aflu de fel, că în această dispoziție ideea fundamentală ar fi lealitatea și dreptatea.

Sunt multe fonduri de pensiuine și ajutorare, eu însu-mi am răsfoit statutele vre-o câtorva și m'am convins, că membri acelor fonduri sunt deplin liniștiți în cât privește viitorul lor și mai ales al familiei: *atât drepturile cât și datorințele lor sunt atât de bine, atât de precis definite*, că ei nu pot avea nici umbra nedumeririi și a nesiguranței nici într'o privință. Și eu cred, că *asta e menirea acestor fonduri: să-mi procure*

mie liniște sufletească, mângâiere, o siguranță pentru viitor, ca din aceasta să-mi scot dragostea și iubirea pentru chemarea mea și forța, tăria sufletească necesară pentru a pute să face deplin acestei chemări.

Din studierea statutelor noastre nimenea din noi nu-și va pute câștiga decât neliniște, nesiguranță pentru viitor și o lăncezeală, o slăbire a forței de muncă.

Lit. d., a § 35 ne dă *dreptul* și posibilitatea de a ne crea alt viitor: „să discutăm, să ne înțelegem și să-o facem.”

*

O a doua chestiune vitală pentru noi este chestiunea Reuniunii preoțești. O numesc vitală, pentru-că convingerea mea așa îmi spune: că numai uniți în forțe, cu o activitate unitară, și cu direcțiuni bine fixate putem să ne luptăm cu neajunsurile vieții noastre.

De când sunt preot observând neajunsurile noastre mi-s'a format ideea, că o constituire a noastră e indispensabilă; acestei convingeri i'am și dat expresiune într'un număr din anul trecut al acestui organ. Am tratat acolo chestiunea numai din punct de vedere *principial*, arătând necesitatea organizării și spre confirmarea celor desfășurate am adus ca exemplu diferite corporațiuni ale vieții publice, cari prin organizarea lor se afirmă.

Cu bucurie am cetit deci apelul fraților preoți, care ne invită la facerea pașilor spre organizare. Și cu mai mare bucurie am primit însă și indegetările Cuviosului Domn redactor, care ne arată totodată și cadrul în care săvârșind opera noastră, putem fi feriți de ingerințe străine.

Ce scop ar avea organizarea noastră?

Să ne procure posibilitatea de a ne consulta, a schimba idei în multele chestiuni, cari ne privesc; a stabili ce e de făcut și a lua deciziuni *cum* să lucrăm, ca acțiunea noastră se fie încoronată de succes.

Chestiunea e: oare pentru a pute face aceasta este inomis, ca noi să ne constituim într'o Reuniune de talia fraților învățători, care să se bazeze pe statute, cari după legile statului reclamă întărirea guvernului, dar cari ne și supun controlului organelor politice? Sau în considerarea scopului să rămânem în cadrul drepturilor noastre autonome și cu ajutorul acestora — feriți de ori-ce amestec străin — să ne aflăm o organizație de și *neformală*, dar cu sprijinul căreia ne putem realiza dorințele. *In chestiuni mari forma cade totdeauna în planul al doilea și nu e tactic bun, care nu sacrifică forma pentru fond, pentru scop.*

Un început de organizație avem deja în conferențele tractuale. Ca totuși să avem un punct comun, un fel de conducere centrală, putem să instituim o comisiune din câți-va înși din șirul nostru, cari ocupându-se mai intensiv cu soarta noastră la timpul dat, să esopereze ori convoace însăși conferențele parțiale, defigându-le chestiunile de cari au să se ocupe, materialul adunat apoi să-l prelucre, ear dacă importanța chestiunii o pretinde, convocând o conferință generală a preoțimei, — ori în ce formă, — să îi deo ocaziunea să se pronunțe obștea și să-și spună preoțimea singură cuvântul său în chestie.

Eată că e posibilă o organizare și fără abandonarea cadrelor ierarchice, și fără a da teren ingerințelor străine: dar care are în fine și o formă centralistică oare-care.

Bunăvoința forurilor noastre superioare ne este asigurată. rămâne numai să avem *voința fermă și dragoste* pentru cauză și am realizat dorințe vechi, și am câștigat un mijloc puternic de luptă în contra neajunsurilor cu cari avem să dăm piept.

Curtici. la 5/18 Februarie 1902.

Procopie Givulescu, m. p.
paroch gr. ort. rom.

PREDICA,

la Dumineca Fiului rătăcit.

»Tată! greșit'am la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi». Luca c. 15. v. 19.

Iubiților Creștini!

Legea lui Cristos este legea rescumpărării de păcat. De aceea petrecea el adese-ori cu vameșii și cu păcătoșii, pentru-că precum zicea: „nu celor sănătoși trebuie doctor ci bolnavilor“. Dar' cărturarii și fariseii nu-l vedeau bucuroși, pentru-că simțeau, că prin învățătura lui Cristos poporul se înstrăinează de ei și perzând ei poporul își perdeau și viitorul. De aceea

la toate ocaziunile căutau să prindă pe Iisus în cuvinte și cărtiau asupra lui, că șade cu păcătoșii.

Ca să arate Mântuitorul Cristos rătăcirea lor, mai de multe-ori li vorbea în pilde. Una dintre cele mai frumoase pilde ale lui a fost pilda pe care ați auzit-o cetindu-se în sfânta evanghelie. Anume că: un tată avea doi feciori și cel mai mic luându-și partea de avuție, de țeară departe a risipit-o în desmerdări. Și fiind foame în țeara aceea, el păștea porcii unui om și de foame mânca rădăcini cu porcii. Dar își veni în ori și cugetând întru sine a zis: „câți argați ai tatălui meu se satură de pâne, eară eu per de foame“ (Luca c. 15 v. 17). Deci sculându-se a mers la tatăl său

zicând: „Tată, greșit-am la cer și înaintea ta și numai sunt vrednic a mă chema fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi“. (Id. v. 19.)

Eată, chipul pocăinței, adevă al întoarcerii omului păcătos dela rătăcire la legea lui Dumnezeu.

Și ce va fi făcut acel părinte fiului său? Oare cum îl va fi căutat pe el, nu numai pentru paguba cauzată, dar și pentru rușinea adusă casei sale? Dar nu! În loc de dojană, fără certare l-a primit pe dinsul, bucurându-se că fiul acesta: „mort era și a înviat și pierdut era și s'a aflat“ (Id. v. 32).

O! ce întoarcere frumoasă a unui fiu rătăcit către părintele său milostiv! Și ce iubire nemărginită a unui părinte către un fiu atât de risipitor!

Dar fiindcă noi oamenii suntem fiul cel păcătos, ear Dumnezeu este părintele cel milostiv: în cuvântarea mea de azi vreau să vă arăt, că: *Întoarcerea omului dela păcat este bine primită la Dumnezeu.*

Doamne Iisuse! cea-ce prin pilde ai luminat mintea ascultătorilor tăi, ca să te înțeleagă: luminează și a mea minte azi, ca să pot vorbi cu succes ascultătorilor mei, pentru mărirea numelui tău!

Ascultați fraților cu luare aminte!

* * *

Dumnezeu a zidit pe om în lume, ca să fie fericit; dar această fericire este condiționată dela împlinirea voinței lui Dumnezeu. Cel-ce împlinește poruncile lui Dumnezeu, acela umblă pe calea fericirii; ear cel-ce se abate dela împlinirea poruncilor, lucrează în contra voinței lui Dumnezeu. Împlinirea poruncilor lui Dumnezeu se cuprinde în faptele cele bune; ear faptele noastre, cari sunt contrari voinței lui Dumnezeu, se numesc: păcate. Toate păcatele sunt urite înaintea lui Dumnezeu; ear faptele cele bune sunt plăcute. De aceea fericii putem fi numai cu fapte bune, căci păcatul se pedepsește de Dumnezeu. Așa ne spune Sfânta Scriptură, că Dumnezeu a pedepsit pe Adam pentru mănucarea din pomul cel oprit. Pe Cain l-a pedepsit pentru-că a ucis pe fratele său Avel. Pe o parte a ingerilor l-a pedepsit pentru sumeția lor; ear cetățile Sodoma și Gomora, pentru răutățile lor. Alergând astfel în șirul istoriei aflăm, că toate faptele rele au fost pedepsite, ear cele bune au fost bine primite la Dumnezeu. Auzit-ați de bunătatea lui Avram, de bunătatea dreptului Iov și a altor patriarhi; cum li-a răsplătit Dumnezeu? Cu binecuvântare.

Cu toate acestea Dumnezeu nu dă pierzării nici pe oamenii cei păcătoși, dacă cu părere de rău pentru păcate se întorc de bunăvoie la legea lui. Întoarcerea omului dela păcate la împlinirea legii lui Dumnezeu se numește: pocăință. Și Dumnezeu în adevăr primește cu bunăvoință pocăința. Aduceți-vă aminte fraților cum a primit Dumnezeu pocăința tâlharului, care întru suspine se ruga: „Pomeniște-mă Doamne, când vei veni întru împărăția ta!“ (Luca c. 23. v. 42); la ce Mântuitorul Cristos îi răspunde: „Amin zic ție, azi vei fi cu mine în rai“. (Id. v. 43). Cetatea Ninive era destinată să fie risipită, că pentru aceea a trimis Dumnezeu acolo pe profetul Iona. Dar pocăindu-se locuitorii ei, petrecând în post și rugăciune, Dumnezeu a mântuit-o de perire.

Dar pentru-ca întoarcerea omului dela păcate, adevă, că pocăința să fie primită la Dumnezeu, aceea trebuie să isvorească din inimă, să nu fie numai fățărnică. „Și mă căutați pe mine și mă veți afla, de mă veți căuta pe mine cu toată inima voastră“. (Ieremia c. 29 v. 13.) Omul fățărnic nutrește în inima sa răutate, ceea-ce este urit nu numai înaintea lui Dumnezeu, ci și a oamenilor. Esemplu de întoarcere la D-zeu din inimă și cu frăție, ați auzit Iubiților fiii, în para-

bola evangheliei din Dumineca trecută, despre fariseu și vameș. Fariseul prefăcut se ruga bătându-și peptul și lăudându-se cu postul său, cu faptele sale, ear pe vameș îl desprețuia că este păcătos. Aceasta este pocăință fățărnică, însoțită de sumeția urgisită de D-zeu. Prin aceasta omul nu poate arăta pocăință. Din contră, vameșul recunoscându-și păcatul său, se ruga întru sine cu umilință: „Dumnezeule, milostiv fi mie păcătosului“. (Luca c. 18, v. 13.) Oare pe care dintre aceștia a primit Dumnezeu? Sfânta evanghelie ne spune, că despre vameș a zis Mântuitorul Christos: „Zic vouă, că s'a pogorit acesta la casa sa mai îndreptat decât acela“. (Id. c. 18 v. 15).

Dumnezeu nu numai primește întoarcerea omului păcătos, ci se bucură chiar pentru aceea: „Zic vouă că așa va fi bucurie în cer pentru un păcătos, care se pocăiește“. (Luca c. 15 v. 7).

Aceasta eată mai apriat se vede din parabola sf. Evangheliei de azi. Ați auzit că un om a avut doi feciori, și cel mai mic cerând dela tatăl său partea din avere, ce i-s'a convenit, a luat-o și în țeri străine în desmerdăciuni a cheltuit-o. Și lipsindu-se mers-a la tatăl său și l'a rugat zicând: „Tată, greșit-am la cer și înaintea ta, și de acum nu mai sunt vrednic a-mă chema fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi“. (Id. c. 15 v. 21.) Eată, aici e exprimată pocăința omului păcătos! Tatăl lăsase în voie pe fiul său, ca să cunoască din cercare proprie binele și răul. Ajungând însă în străintări, își aduse aminte de tatăl său, și cugetă în sine, că părinte fiind, din iubire va avea milă și-l va reprimi, dacă-l va ruga pe el. Învățătura ce-și câștigă el în străinătate, îl aduse la convingerea, că nici unde nu e mai bine, decât în jurul și sub scutul părintelui său.

— Dar oare nu se înșală feciorul în nădejdea sa? O, nu! căci părintele, de departe văzând pe fiul său venind: „i-s'a făcut milă și alergând a căzut pe grumazii lui și l'a sărutat pe el“. (Id. v. 20.) Și nu numai atâta, ci după-ce fiul l'a rugat: L'a îmbrăcat în haina cea dintâi; i-a dat inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui și junghiând vițelul cel gras s'au veselit. Dar, oare pentru-ce împărtășește un părinte de atâta bunătate pe un fiu atât de risipitor și desfrânat? Eată! Numai pentru bucuria, că acest fiu: „mort era și a înviat și pierdut era și s'a aflat.“ (Id. v. 32.) Moartea acestui fiu, iubiților, a fost moartea păcatului. El adevă părăsise acum calea păcatelor, și ca un om nou pășește în lume pe calea cea bună a pocăinței. — Dar uitați! ce face fratele cel mai mare? El se supără. Îi pare rău pentru onoarea de care se împărtășește fratele său desfrânat, căci zisese tatălui său: „Eată, atâția ani slujesc ție și nici odată porunca ta n'am călcat, și mie nici odată nu mi-ai dat măcar un ied, ca să mă veselc și eu cu prietenii mei. Eară când veni fiul tău acesta, care a mâncat averea ta cu curvele, junghiași lui vițelul cel gras.“ (Id. 29, 30.)

Au doară nu avea drept feciorul cel mare, ca să vorbească așa? Ba, foarte drept. Însă iubirea de părinte nu cunoaște răsbunare; nu moartea fiului său. De aceea liniștește pe fiul cel mai mare, să nu privească pe fratele său de străin, ci de un frate care era pierdut.

Nici a căutat părintele pe fiul cel pierdut; ci asemenea doctorului care numai mângăere dă bolnavului său, — nu-i mai aduce nici aminte de răul ce-a făcut. Pentru-că destul i-au fost fiului suferințele ce-a pățit; ear după-ce s'a îndreptat, destulă este pocăința lui.

Vedeți iubiților fii, așa bucurie arată D-zeu pentru oamenii păcătoși, cari se întorc la el. Pentru-că D-zeu este adevărat părinte, care precum este scris: „un

voește moartea păcătosului, ci ca să se întoarcă și să fie viu."

Dar D-zeu, părintele nostru nu numai că primește pe fiii săi păcătoși cu bucurie, ci el singur îi caută și adună pe cei rătăciți. Aceasta se arată din parabola Dlui Cristos, despre păstorul, care avea o sută de oi și rătăcind una dintre dânsule, a lăsat pe cele 99 și mergând la munte, a căutat pe cea rătăcită. Dar' pentru aceea aflându-o, nu o certă pe ea ci singur o ia pe umere și la staul o aduce. Eată, așa face D-zeu părintele cu oamenii păcătoși!

Dar cum? Au nu a venit D-zeu la noi păcătoșii pe pământ, nu ne-a adunat el pe noi toți într-o turmă sub un păstor, Cristos? Și căutați iubitorilor, că de și Cristos nevăzut este, însă el are între noi pe servitorii săi, cari sunt preoții. Prin ei caută și prin graiul lor chiamă pe cei rătăciți, la reîntoarcere. Cristos, păstorul, în toată vremea ne chiamă și ne aduce în staulul său, prin așezămintele sale. Eată! ne aflăm acum în pragul postului celui mare, când tuturor fiilor rătăciți li-dă prilej de îndreptare. Pe fiul cel curvar, nu risipirea averii îl făcuse bun, ci mai vârtos potolirea poftelor sale prin foame — care a fost o cercare dela D-zeu — căci: „doria să-și sature pântecul său din rătăcările, care mânca porcii și nimenea nu-i da lui.“ (Ib. v. 16) — Dumnezeu cearcă pe care iubește și voiește să-l îndrepte, deci cercările dela D-zeu sunt bune și folositoare.

Aceea ce s'a întâmplat cu fiul rătăcit, se întâmplă astăzi și cu noi. Sfânta noastră biserică prin așezământul postului voește a ne omori focul patimilor și ne chiamă la pocăință; ear pe această cale ne învrednicim de împărtășirea sfintei taine a cuminecăturii, care ni-se dă nouă spre ertarea păcatelor.

Și ce minunat ne pregătește maica noastră biserică la pocăință! Mai întâi în aceste Dumineci ne pune înainte minunatele evanghelii, cari ni-aduc aminte de pocăință. În Dumineca trecută am auzit parabola vameșului și fariseului, astăzi a fiului rătăcit, în a treia

evangelia despre judecata cea de apoi, ear în a patra a lăsatului de brânză, ni arată cum trebuie să postim. Tot atâtea trepte, prin cari avem să ne suim la Domnul mântuirii noastre.

În fine, fiind vorba de pocăință, nu pot să nu vă amintesc iubitorilor, că aici nu are a-se înțelege numele celor rătăciți, numiți „pocăiți“, prin care ei batjocuresc legea lui Cristos. Pentru-că numirea noastră de pocăință însemnă: lăpădarea de faptele cele rele, de vieată desfrânată. Ear' numirea sectei pocăiților însemnă: lăpădarea lor de biserică și neamul, care i-a născut și i-a crescut. — Doamne! Doamne! ferește pe credincioșii mei de asemenea „pocăință!“

* * *

Din cuvintele mele de până aci ați înțeles iubitorilor, că D-zeu iubește faptele cele bune și urește păcatul. Pe oamenii cei drepti îi binecuvântă, eară pe cei păcătoși îi pedepsește. Cu toate acestea și pe păcătoși îi primește D-zeu, dacă se pocăesc, adică dacă se întorc dela fărădeiegi, la calea dreptății, a împlinirii voinii lui. Sfânta evanghelie de azi ni-a arătat cea mai frumoasă pildă, cum D-zeu primește pe omul păcătos, care se îndreaptă. Noi cu toții suntem păcătoși, pentru-că numai unul D-zeu este fără de păcat. Dară pentru păcatele voastre, nu desnădăjduiți iubitorilor, ci aveți nădejde în D-zeu asemenea fiului rătăcit, precum zice Apostolul: „Întru toate necaz pătimim însă nu ne strimtorim; lipsiți fiind nu nădăjduim, dar nici desnădăjduim.“ (II. Cor. c. 4. v. 8.) Întoarceți-vă cu părere de rău pentru păcate și cereți ertare, că bun este Domnul și vă va primi pe voi. Mai vârtos acum în timpul postului, cercetați sfânta biserică cu toată râvnă. Mărturisiți-vă păcatele voastre alesului lui D-zeu, preotului, și vă împărtășiți cu trupul și sângele Domnului Cristos, că spre acel scop ni s'a dat noauă postul. Amin.

Bărăteaz, în 9/22 Februarie 1902.

Nicolae Crișmariu,
paroch.

Chestiuni tipicale.

În Nr. 3 a. c. al acestei prețuite foi am îndrăsnit a lua și eu cuvântul la chestiunile sulate de părintele Ioan Nicosescu, de acum anul, relativ la aghiasma din ajunul Botezului și a glasului dominant sub decursul Triodului. Acolo am sulevat chestiunile din punct de vedere teoretic pe scurt.

Așteptesem timp îndelungat până atunci, ca cei mai competenți cu teorie și praxă bisericească să lămurască astfel de întrebări dubioase; dar' precum am văzut, puținii s'au ocupat de ele, dovadă, că mai ales chestia cu glasul triodului nu este ușoară.

Cu bucurie am așteptat, ca părintele Nicosescu să-și dea opinia, ca cel mai competent, din gremiul diecesei, ceea-ce a și făcut în Nrl 4 al acestei foi din a. c.

După-ce am constatat, că în chestiunea glasului săptămânal al triodului unii pledează pentru începerea triodului cu glas 8, amăsurat tipicului fericitului Loga, de care părere e și părintele Nicosescu, cu permisiunea P. O. Redacțiunii, mă ved dator — ca unul care sunt de altă părere — a complecta deslușirile mele din Nr. 3.

Declar că m'am simțit prea puțin demn de a lămuri o chestie atât ne încurcată, cum este practica

aplicării glasului dominant sub timpul triodului; dar' am luat cuvântul, fiind-că prea puținii au luat parte la discuțiune și în forma care s'a sulevat: prevăd că nu s'au satisfăcut așteptărilor celor interesați. Ba mai mult: această chestie era să rămână obiect de controversă, cine știe pe câtă vreme în viitor.

Eu care susțin teoria că triodul se începe cu glasul de rând nu cu glas 8, ușor m'aș împăca cu teoria contrară, dacă s'ar dovedi pe deplin, că așa trebuie să fie; dar' aceea până acum nu a succedat.

În această chestie nu putem ajunge la rezultat prin raționări proprii, ci prin dovezi. Apoi chestiunea aceasta este de un caracter general bisericesc și nu local, anume: să considerăm că oare prin care teorie vom sta în uniformitate cu întreaga biserică ortodoxă?!

Eu susțin teoria, că rândul glasurilor, care începe din Dumineca Tomii, urmează neîntrerupt, până la Dumineca stălpărilor. Acest ord nu-l conturbă mineiul nici triodul nici pentecostarul. Obvenind însă sârbătorile mari, împărătești: Nașterea și Botezul Domnului, aceste suspendă cântarea octoichului dela 20 Decembrie până la 14 Ianuar, dar numai din zilele de peste săptămână, precând în Dumineci se cântă slujba invierii. Eară la însăși eșirea praznicului Nașterii Domnului,

dacă se întemplă în zi de Duminică, prescrie este că mai întâi se pun stihurile învierii. (Vezi Mineiul Decembrie ziua 20 și la ilne). De aci se vede, că glasul de rënd nu se perde, ci din contră rămâne nealterat și continuă până la triod.

Dacă acum ar sta teoria, că triodul schimbă glasul de rënd, ar sta undeva și dispozițiune despre aceasta, precum văzurăm, că dispune Mineiul din timpul Nașterii și Botezului Domnului. Eară dacă nu stă aceasta, atunci pe ce basă suspendăm glasul de rënd? Aceasta este să se dovedească.

În această privință nu se poate da direcțiune prin dovezi mentale; acelea aici nu-s suficiente.

Din contră: precum am arătat în numărul 3, ear' aici afirm și mai mult, că în triod la toate ocaziunile, unde e vorba de cântările octoichului, se amintește glasul de rënd.

Pentru însemnătatea, că la atare zi anumită ar avea rațiune coincidentă glasului din octoich cu cântări triodice: nu se poate suspenda glasul de rënd. — Celelalte sârbători, ce nu cad în ordul glasului de rënd, sunt casuri speciale, cari nu au nici o înrîurînță asupra aceluia.

Din ordul evangeliilor dela Duminică Vameșului începând, încă nu putem deduce, că acelea ar impune suspendarea glasului de rënd pe motivul, că la Duminică Vameșului s'ar prescrie glas 8 vos. 11. Pentru-că: eu cunosc o carte veche a evangeliilor, tipărită în România, pe timpul lui Grigorie Ghica, adevă din timpii, când în Ungaria nu se tipăreau cărți bisericești, ci antecesorii nostri le importau din România, și acolo, în Duminecile din timpul triodului nu se prescrie glasul și voscreasna. În frontispiciul ei stă scris: „tipărită cu scara ei (tipicul evangeliilor și glasurilor) după rëndueala celei grecești în București.“ — Altă carte de evanghelii, ce o am, e tipărită în Sibiu la anul 1859, sub fericitul Mitropolit Șaguna și asemenea nu prescrie glasul și voscreasna din timpul triodului. Am cunoscut însă o carte de evanghelii, care a prescrie glas 8 pentru Duminică Vameșului, dar' din ce timp s'a editat cartea, nu știu. Aflu însă că această carte de evanghelii s'a conformat tipicului fericitului Loga, pecând celelalte au avut în vedere tipicul grecesc dela finea evangeliului.

Nici ordul cazaniilor și al predicilor dela diferiți autori nu-l putem invoca de dovadă, pentru-că eu cunosc cazanii, cari diferesc în ordine.

Cred că divergența în aplicarea glasului de rënd de sub timpul triodului își are temelul în aceste două tipice: cel grecesc pe care-l avem în cartea evangeliilor din timp mai vechi și al fericitului Loga. Căci care este mai autoritativ, nu suntem competenți a discuta fără a pute dovedi; ear în lipsă de alte dovezi, să întrebăm triodul. Și ce zice el? Să punem glasul de rënd, zice.

Apoi da. În sfârșit puțin împoartă dacă am practica cu toții teoria fericitului Loga. Împoartă însă aceea, că astăzi avem mai multe manuale de tipice, cari unisono prescriu pentru timpul triodului glasul de rënd. Cunosce d. e. în Caransebeș tipicul de Dr. Olariu, în Bucovina tipicul de Andreievici; în Ardeal și România nu știu; dar' deduc că toate se vor conforma tipicului grecesc. Apoi atunci unde ar fi uniformitatea — de care trebuie să ținem cont — dacă în alte diecese se aplică și chiar în seminare se propune după tipicul grecesc și numai noi în diecesa Aradului practicăm teoria glasului 8. Nu mă îndoiesc apoi că și în alte provincii bisericești orientale numai tipicul grecesc servește de cinosură.

Acestea sunt vederile mele, prin cari nu am făcut lumină, ci aștept ca lumina să vină dela cei mai luminați.

Bărăteaz, în 30 Ianuarie 1902.

Nicolau Crișmarin,
paroch.

CRONICA.

* *Alegerea de Mitropolit al Moldovei.* Marele colegiu electoral din România a fost convocat pe ziua de 21 Faur pentru alegerea Mitropolitului Moldovei și Sucevei în locul răposatului Mitropolit Iosif Naniescu din Iași. Ales a fost de Mitropolit, episcopul Partenie al Dunării de jos. În locul vacant al episcopului de Huși a fost ales episcop, arhiepiscopul Dr. Conon Aramescu Donici, ear de episcop al eparhiei Dunării de jos, arhiepiscopul Dr. Pimeon Georgescu.

* *Impăratul și acțiunea „Los von Rom.“* „Neues Wiener Journal“ dă o știre de mare importanță, despre care susține a o avea din izvor necondiționat demn de încredere. Anume arhiepiscopul din Viena, cardinalul *Gruscha*, a prezentat M. Sale un memorandum în chestiunea acțiunii de treceri la protestantism a catolicilor austriaci („Los von Rom“) și în acest memorandum se plânge că guvernul nu a făcut nimic pentru împedecarea trecerilor. La aceasta M. Sa a răspuns cardinalului că atitudinea de până acum a guvernului a fost perfect de corectă, pentru-că nu-i este permis să abandoneze baza constituțională și numai atunci ar fi îndreptățit să intervină în cauza trecerilor, eând agitația celor cu lozinca „Los von Rom“ ar depăși cadrele legale.

* *Episcopie ortodoxă în Peking.* Cum vestește o telegramă din Petersburg, încă în anul acesta se va înființa pentru Mandjuria o episcopie ortodoxă cu rezidența în Peking, ear' într'un oraș oare-care din Mandjuria o mănăstire de călugări ortodocși ca centru al misiunii. Pentru clădirea mănăstirii s'a votat din fondurile bisericești suma de 50.000 de ruble. Se crede că episcop va fi numit arhimandritul Inocențiu, șeful misiunii din Peking.

† *Necrologe.* *Carolina I. Lengeru* născută Bucur Popp, după grele suferințe și-a dat blândul și nobilul său suflet în mâinile Creatorului, astăzi la 6 oare de dimineața în al 54-lea an al etății, și 35 al fericitei sale căsătorii. Rămășițele pământești ale decedatei se vor conduce Joi în 14/27 Februarie la 3 oare după amezai din locuința familiei strada Orfanilor Nr. 8, spre vecinică odihnă în cimitirul bisericeii gr. or. din Groaveri. Despre această dureroasă pierdere subscrișii încunștințează pe consângeni, amici și cunoscuți. Brașov, în 12/25 Februarie 1902. Ioan Lengeru, ca soț. Elena A. Popoviciu, Nicolae B. Popp, G. B. Popp și Hareti B. Popp, ca surori, frați ai răposatei.

— Văduva *Emilia Miclea* născută Popoviciu, cu ficia Hortensa și fiul ei Sever, *Aurelia Vulcan* născută Popoviciu cu soțul ei Iosif Vulcan, *Silvia Feier*, născ. Popoviciu, că soțul ei *Georgiu Feier*, cu ficele *Lucia* măritată *Lazar*, fiul *Eugen* și ginerii *Dr. Traian Șincai* și *Dr. Aurel Lazar*, *Elena Veliciu* născută Popoviciu cu soțul ei *Mihai Veliciu* și pruncii lor *Romul*, *Emil*, *Silvia* și *Mihaiuț* ca fice, gineri și nepoți, *Elena Demetroviciu*, văduvită *Nicodinoviu* ca soră, în numele lor și celorlalți consângeni cu inima sfâșiată de durere, anunță încetarea din viață a bunei și neuitatei mamă, soacră, bunică și soră: *Ved. Liuba Popoviciu* născ. *Demetroviciu*.

urmată după o boală scurtă, la 27 Februarie st. n. la oarele 4 după amiază, în etate de 77 ani. Osămintele adormitei în Domnul se vor așeza la odihnă vecinică în 1 Martie st. n. la oarele 11 înainte de amiază, în cimiteriul orășenesc. Arad, 28 Februarie st. n. 1902. În veci amintirea ei!

* **Unificarea calendarului.** Pastorul protestant Maurer, originar din München, a trecut zilele acestea prin București într'un turneu întreprins prin statele balcanice cu scop de a ține conferențe pentru unificarea calendarului, întocmai cum a făcut mai anul trecut călugărul barnabit Tondini di Quarengo, care a ținut tot cu acest scop două conferențe la București și Iași. — Organul patriarhului ecumenic din Constantinopole *Εκκλησιαστικὴ ἀλήθεια*, publică deasemenea în unul din ultimii numeri textul unei propuneri a P. S. S. Ioachim III., în ce privește calendarul. După-ce constată, că adoptarea calendarului gregorian are mulți partizani în lumea ortodoxă și că chiar unele guverne ortodoxe îl socotesc de o necesitate socială, patriarhul sugerează sinodului său ideea de a invita fie pe ceealalți patriarhi, fie pe deosebiții capi ai diferitelor biserici autocefale ortodoxe, să se gândească cu multă seriozitate la chestiunea calendarului, dintr'un îndoit punct de vedere, a corecțiunii științifice și a conformării cu prescripțiile canonice.

* **Mulțumită publică,** cu ocaziunea balului dat în favorul bisericii gr. ort. din Beiuș, la 2/15 Februarie a. c., au contribuit următorii: I. Halbocu 2 cor., Gavril Budulescu 2 cor., I. Papp 1 cor., Petru Ciuhandu 2 cor., Nicolau Criste 1 cor., G. Ardelean 2 cor., Ilie Ciora 2 cor., T. Popescu 2 cor., Miron Papp 2 cor., Ambrosiu Chidiosan 2 cor., Kilar Bela 2 cor., Pompiliu Dan 3 cor., Vas. Sferle 1 cor., Horia Crișan 2 cor., Vas. Sala 1 cor., ved. Maria Cosian 2 cor., Dionisiu Chiorean 3 cor., Maria Veltur 4 cor., Rom. Cristian 3 cor., I. Popoviciu 2 cor., Samuil Kövari 1 cor., Maria Moga 2 cor., Veturia Moga 2 cor., D. Fekete 2 cor., Demetriu Negrean 4 cor., Ioan Erdélyi 4 cor., Dr. Grünwald 3 cor., Victor Crețiu 1 cor., Dr. Jacob 1 cor., Dr. G. Cosma 5 cor., Süßman 1 cor., 40 fil., Boros K. 1 kor., Bardosi 1 kor., Corn. Paladi 1 kor., Sabo Peter 4 cor., Budai K. 5 cor., Brtha Ferencz, deputat 19 cor., Dr. C. Popovici 4 cor., I. Ardelean 2 cor., D. Ioanovici 2 cor., Vas Erdélyi 5 cor., Dr. I. Poynar 3 cor., G. Popluca 8 cor., T. Barbus 2 cor., și Nic. Diamandi 2 cor. — Primească respectivii mulțumită din partea comunei bisericesti. — Beiuș 11/26 Febr. 1902. *Comitetul parochial.*

Concurs.

Cu termin de 30 de zile dela prima publicare în foaia „Biserica și Școala“ se publică de nou concurs pentru îndeplinirea definitivă a parohiei **Govoșdia**, ale cărei venite sunt: a) Usufructul pământului parochial, constător din 12 jug. cat.; b) Birul dela 49 case câte una măsură cucuruz sfărmat, ear' dela jeleri câte $\frac{1}{4}$ măsură de cucuruz sfărmat; c) Stolele îndatinate; d) Grădina parochială și e) întregirea din vistieria statului (congrua), pentru preoți fără 8 cl. gimn. cu suma anuală de 432 cor. respective 632 cor., în care sunt cuprinse 100 cor., ca relut pentru cvartirul fiitorului preot.

Toate venitele dau suma recerută pentru parochii de clasa a III-a.

Recurenții sunt avisați a-și trimite recursele adre-

sate comit. par. concernent și ajustate conform prescrișelor Regulamentului pentru parochii, pe calea P. On. oficiu protopresbiteral din Buteni (N.-Butyin) și a se presenta în Sfânta biserică în careva Duminecă sau sârbătoare spre a-și arăta desteritatea în cele rituale și în oratorie.

Comitetul parochial.

În conțelegere cu: IOAN GEORGIA, m. p. ppresbiter.

—□—

Conform conclusului Ven. Consistor. gr. or. din Oradea-mare din 28 Decemvrie 1901 Nr. 2205 pentru îndeplinirea parohiei **Cusiș** se escrie concurs nou cu termin până la 9/22 Martie a. c.

Emolumentele sunt: a) pământ parochial de 8 jugere și două cemetarii, contribuția o plătește comuna; b) dela 145 numere de case câte o zi de lucru sau 1 coroană; c) stolele îndatinate; d) întregirea dotației dela stat 405 cor. 66 fil. pe viitor 605 cor. 66 fil.; și e) relut de cortel 80 coroane.

Recurenții vor avea a-și trimite petițiunile instruate cu documentele recerute subsemnatului protopop în Beiuș până la terminul desift.

Cusiș, la 9/22 Februarie 1902.

Comitetul parochial.

În conțelegere cu mine: VASILIE PAP, protop. Vașcoului.

—□—

Conform ordinațiunei Venerabilului Consistor rom. gr.-or. din Arad, dela datul 2/15 Ianuarie a. c. Nr. 8772/902 se escrie concurs pentru îndeplinirea parohiei de clasa II. din **Totvaradia** — devenită vacantă prin strămutarea Prea Onoratului Domn protopresbiter-paroch Vasilie Beleş la Arad, cu termin de 30 de zile dela prima publicare.

Emolumentele sunt următoarele: 1) una sesiune parochială constătătoare din 32 jugăre pământ; 2) casa parochială cu două intravilane; 3) stoala și birul usuat dela parochieni, precum și întregirea dela stat după ecalificațiunea alegândului paroch.

Recurenții sunt avisați ca recursele lor, instruite cu documentele de ecalificațiune pentru parochii de clasa II. — adresate comitetului parochial din Totvaradia în termenul sus indicat, să le subștearnă Reverendisimului Domn Vasile Beleş protopop în Arad, — precum și pe lângă observarea §-lui 18, din Regulamentul pentru parochii, a se presenta în vre-o Duminecă ori sârbătoare în sfânta biserică din Totvaradia pentru a celebra, respective a predica și cânta.

Dat din ședința comit. parohiei Totvaradia ținută la 20 Ianuarie (2 Februarie) 1902.

Comitetul parochial.

În conțelegere cu: VASILIE BELEȘ, adm. ppresbiteral.

—□—

Se escrie concurs pentru îndeplinirea postului învățătoresc dela școala gr. or. rom. de băeți din **Pâncota**, protopopiatul Șiriei, devenit vacant prin pensionarea învățătorului G. Oașca de aici, cu termin de alegere pe 10/23 Martie 1902, pe lângă următorul salar anual: 1. Locuință constătătoare din 3 chilii, 1 culină, o cămară, în edificiul școlar de nou edificat după recerințele moderne și grădină de legume; 2. Salar în bani gata 200 cor.; 3. $\frac{3}{4}$ pământ comasat de 24 jug. ung. cu arendă anuală de 460 cor.; 4. Cinci orgii de lemne, din cari se va încălzi și sala de învățământ sau 100 cor.; 5. Spese de conferență 20 cor.; 6. Paușal de scripturistă 12 cor.; 7. Pentru curatorat 40 cor.; 8. Dela înmormântări, circa 100 cor. După acest

salar, darea regească, comitatensă și echivalentul le va solvi alesul. Dela competenți se recer următoarele: A) Estras de botez; B) Testimoniu despre absolvirea preparandiei; C) Testimoniu de cvalificaciune învățătorească; D) Atestat de conduită și despre serviciul prestat până aci, în comuna unde a servit; E) Declarație, că de când își formează dreptul la cvincvinal; F) Alesul e deobligat a implini toate funcțiunile în și afară de biserică.

Cei cu pregătiri mai bune și cunoscători de note vor fi preferiți — și comuna după observarea vre-unui progres mulțumitor celui ales îi va îmbunătăți salarul.

Petițiile astfel instruite și adresate comitetului parochial din comuna Pâncota cu 3 zile înainte de alegere sunt a se așterne Preaonoratului oficiu protopesc gr. ort. rom. din Șiria (Világos) ear până în ziua alegerii a se presenta în vre-o Duminecă sau sârbătoare în biserică spre a-și arăta desteritatea în cantși tipic,

Pâncota la Ianuarie v. 1902.

Ignatie Pavlovici m. p.,

presid.

George Óșca m. p.,

not. com. paroch.

—□—

În temeiul rezoluțiunei Venerabilului Consistor eparhial d-to 15/28 Noemvrie 1901 N-rul 7611/901 se repește escrierea de concurs pentru îndeplinirea parochiei vacante din **Hodoni**, (ppresbiteratul Timișorii) cu termin de **30 de zile** dela prima publicare în organul diecesan „Biserica și Școala“.

Beneficiul anual se compune din: 1) folosirea unei sesiuni de pământ; 2) birul parochial (șase pătrare grâu după o sesiune); 3) venitul ștolar usat; aceste dimpreună cu întregirea stabilită și asignată din partea În. Guvern. pe temeiul coalelor de fasiune încuviințate, în suma de 463 cor. 54 fil., asigură un venit de cel puțin 1604 cor. deci parochia este de clasa primă. Relutul de cortel încă e asigurat.

Alesul se obligă a locui însuși în casa biserică nr. 77 și să plătească epitropiei parochiale în rate treilunare anticipative suma de 200 cor. anual pentru folosirea acestei case constatătoare din 4 chilii, culină și toate aparținătoarele.

Sarcinile publice după întreg beneficiul are să el supoarte alesul, care fără alta remunerațiune este îndatorat să provadă și învățământul religios la elevii cari frecventează școala de toate zilele și la adulți.

Dela concurenți se cere cvalificaciunea prescrișă în §-ul 15 lit. a) a Regulamentului pentru parochii. Recurenții vor avé să se presente în vre-o Duminecă ori sârbătoare în sfânta biserică din loc, cu observarea §-lui 18 din același Regulament, spre a-și arăta desteritatea omiletică și rituală. Recursele sunt a se trimite P. On. oficiu protopresbiteral în Timișoara-Fabric.

Comitetul parochial.

Cu consensul ppresb. tractual: Dr. TR. PUTICI m. p.,
protopresb. gr. ort. rom.

—□—

Pentru îndeplinirea în mod definitiv a vecantei parochii de clasa a III-a din **Ohabalunga**, tractul Belințului, se escrie concurs cu termin de **30 de zile** dela prima publicare în organul diecesan „Biserica și Școala“.

Emolumentele împreunate cu acest post de paroch gr. or. român sunt: 1. Sesiunea parochială, care este comasată și constă parte din fânaț, parte din pământ arător; 2. Bir preoțesc dela credincioși, 10 meți cucuruz despoiat; 3. Stolele usuale; 4. Folosirea plațului

parochial în mărime de 1/2 jugăr. și 5. Întregire de dotație dela stat 630 cor. 61 fil., dacă concurentul are cvalificație sub 8 clase.

Reflectanții la acest post au să-și aștearnă petițiile lor instruite conform legilor în vigoare, comitetului parochial din **Ohabalungă**, pe calea oficiului protopresbiteral gr. ort. român din Belinț, (Temes-megy), și într'o Duminecă sau într'o sârbătoare au să se prezenteze în sfânta biserică din numita comună biserică, spre a-și arăta desteritatea în cantări și tipic, eventual în oratorie și în sévirșirea slujbei dumnezești.

Comitetul parochial:

În conțelegere cu mine: GERASIM SĚRB, protopresb.
gr. or. rom.

—□—

Pe baza rezoluțiunei Venerabilului Consistor Nr. 7283/901 se escrie concurs pentru îndeplinirea parochiei vacante din **Chișoda** (ppresbiteratul Timișorii), cu termin de **30 de zile** dela prima publicare în organul diecesan „Biserica și Școala“.

Beneficiul anual se compune din venitul sesiunei parochiale și a intravilanului aparținător, a birului și a stolelor usuat. Dreptul văduvelor preotese Sofia și Brândușa Popovici se asigură conform §-lui 8 din Regulamentul pentru parochii.

Dela concurenți se cere cvalificaciunea prescrișă în §-ul 15 lit. a) a Regulamentului pentru parochii. Sarcinile publice după întreg beneficiul are să le poarte alesul, care fără altă remunerațiune este obligat a provedé învățământul religiunei la școala de toate zilele și la adulți.

Recurenții vor avé să se prezente în vre-o Duminecă ori sârbătoare în sfânta biserică din loc, cu observarea §-lui 18 din Regulamentul susatins, spre a-și arăta desteritatea omiletică și rituală. Recursele sunt a se trimite la P. On. oficiu ppresbiteral în Timișoara-Fabric.

Comitetul parochial.

Cu consensul ppresb tractual: Dr. TR. PUTICI m. p.,
protopresb. gr. ort. rom.

—□—

Conform ordinelor Vener. Consistor din 24 Martie 1901 Nr. 2033 și 27 Decemvrie 1901 Nr. 8524 se escrie concurs, cu termin de alegere la **30 de zile** după aceasta publicare pentru îndeplinirea parochiei din **Checia-română** — protopresbiteratul B.-Comloș — devenită vacantă prin strămutarea preotului Gavriil Selagian la Maierile-Timișorii.

Venitele parochiei sunt: „sessia parochială cu apartinențele ei, birul și stola usuată“, precum și întregirea dela stat, după cvalificațiunea personală a alegândului paroch.

Dările și echivalentul sesiunei le va suporta alegândul preot, care va avea a-se îngriji și de cortel.

Recurenții au a-și ajusta recursul cu testimonii pentru parochii de cl. I., și conform prescrișelor Regulamentului, cari adresate comitetului parochial din Checia română să se trimită subscrisului oficiu protopresbiteral la Nagy-B.-Komlos, având a se presenta în vre-o Duminecă ori sârbătoare spre a-și arăta desteritatea și în cele rituale și retorice.

Checia română din ședința comitetului parochial gr. or. rom. ținută la 11 Decemvrie 1902.

Ioța Itineanțu m. p.,

președinte.

Ioan Ratiu m. p.,

notar.

În conțelegere cu mine: PAUL MIULESCU, ppresbiter.

—□—